

kortere årrække med fast ophold og en god vandel i Danmark.

Vi ønsker også at fastholde familiesammenføringsreglerne. Hvad er der dog i vejen for at skulle have lov til at bo sammen med sin ægtefælle og sine mindreårige børn? Familiesammenføringsreglerne er med de seneste opstramninger på forsørgelseskravsområdet blevet meget, meget stramme. Vi bliver ofte præsenteret for enkelte historier, hvor vi kan se, at danskere ikke kan kende deres gamle land igen – danskere, hvis datter eller søn har begået den næsten utilgivelige synd at forelske sig i en udlænding, og som nu ikke kan komme til at bo i Danmark sammen med deres mand eller kone. Så stramme er reglerne faktisk blevet, og det synes vi fra radikal side ikke vi kan være bekendt.

De danske politikeres vigtigste opgave er at undgå, at den nuværende polarisering fortsætter. De få procent udlændinge, der er i Danmark, kan ikke være en trussel hverken for dansk identitet, for dansk kultur eller for dansk økonomi.

Der trænges til flere initiativer på boligområdet, på skoleområdet, på arbejdsmarkedsområdet – det er nævnt tidligere. Byudvalgets initiativer har været mangfoldige og gode. Der har også været andre initiativer, men vi ved alle, at det er meget, meget sent, der er skredet ind. De ting, der er gået galt i de forskellige boligområder, er jo gået galt for årtier siden, og det er ikke noget nyt. Jeg vil også sige, at den nuværende opposition har et tungt medansvar for, at tingene ikke er blevet rettet op for mange år siden. Så der er stadig væk meget at gøre, og Det Radikale Venstre vil være til finde med arbejdstøjet på.

Der er enkelte ting, som jeg vil nævne til sidst. Vi må stadig væk stille det spørgsmål til os selv, om vi gør nok i forbindelse med de integrationsopgaver, der ligger foran os i den nærmest kommende tid, f.eks. med integreringen af de bosniske asylsøgere, som vil få asyl. Gør vi nok for at sikre, at de små bysamfund, som nu har fået et godt og fortroligt og tæt forhold til de asylsøgere, der bor i deres by, får mulighed for også at beholde dem dér? Giver vi mulighed for, at de byer kan bygge boliger, så de kan tilbyde de nye flygtninge en ordentlig tilværelse dér? Med andre ord: Skal det være muligt for flygtningen fra det tidligere Jugoslavien at vælge mellem Galten og Gjellerup? Eller er der kun Gjellerup tilbage, man kan henvende sig til, fordi det er det eneste sted, man har mulighed for

at komme hen? Eller giver vi mulighed for, at man også kan få andre steder at vælge imellem?

En anden ting, som jeg også synes vi må diskutere fordomsfrit, er, om den måde, vi organiserer hele vores flygtningearbejde på i Danmark, er hensigtsmæssig. Vi har set, hvordan humanitære organisationer med traditioner, som måske oprindeligt gik på helt andre områder, Dansk Røde Kors, Dansk Flygtningehjælp og så også kommunerne, i virkeligheden står med noget i retning af de samme opgaver, men i hvert ikke med en helt logisk opgavefordeling, som gør, at tingene måske kan være forvirrende både for os andre, som skal yde penge til meget af arbejdet, og for dem, der skal omfattes af det arbejde, som bliver gjort. Jeg synes, vi må diskutere, hvordan vi organiserer hele den del af arbejdet.

Endelig vil jeg til sidst sige, at Det Radikale Venstre opfatter det som en meget stor opgave at arbejde med at bekæmpe danskernes frygt for alt det, der er andelede. Vi må være med til at sørge for, at danskerne opdager, at selv om man er anderledes, kan man godt være et fredeligt, flittigt og hyggeligt menneske.

Selv om man er anderledes, har man et liv, der ligner alle andres med gode dage, med nedture, med sygdom og alderdom, med kærlighed og venskab. Og selv om man er anderledes, har man krav på respekt og venlighed og en ordentlig modtagelse i Danmark. Det synes jeg vi skylder udlændinge, der kommer til H.C. Andersens fædreland.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Når man iagttager debatten her i dag, må jeg indrømme, at det virker som en usædvanlig tam debat. Det er, som om det politiske spil af i dag ikke tillader, at man tager en saglig og realistisk debat herinde i Folketinget om de problemer, som optager befolkningen. Det er ganske tydeligt, eller det virker i hvert fald på mig, som om denne debat er aftalt på forhånd. Man må ikke blive for konkret, man må ikke debattere for konkrete ting, man må ikke debattere det, som bekymrer. Man må ikke få en reel debat uden de fordomme, som vi kender, og det betyder jo, at denne forespørgselsdebat har karakter af en skindebat, som man skal tage til ære for dagspressen og til ære for vælgerbefolkningen. Jeg synes, det er uværdigt for Folketinget, hvis det skal være måden at gøre det på.